

извинете моитѣ стенанія. Идете, живѣйте, бѣдете благополучны заедно; друго ми не остава на свѣта, освѣтъ поменѣтъ че вы съмѣ ималѣ тука. О прекрасны дни! преблагополучны дни! дни на които цѣната азъ не познахъ доста! дни които скоро хвъркнѣхте! вий нема да са върнете вече никога! никога моитѣ очи нема да видѣтъ туй което днесъ гледать!“

Менторъ избра тѣзи минута за трѣгванъето: той пригърнѣ Филокла, който го облѣ съ сълзы безъ да може да му продума. Телѣмахъ искаше да олуви за рѣка Ментора за да го откъсне отъ пригърджкитѣ на Идоменей; но Идоменей като зе пѣтя къмъ пристанището; вървѣше между Ментора и Телѣмаха: той ги гледаше, стѣнаше, говоряше прекѣсваны думы и неможаше да изрече ни една.

Между туй чувать са смѣсени гласове на крайморіето, покрито отъ морцы; обтягатъ платната и благопріятныйтѣ вѣтърѣ духа. Телѣмахъ и Менторъ, съ сълзы на очи, прощавать са съ царя, който ги стиска много време въ пригърджкитѣ си, и послѣ ги изгледва съ очи колкото можаше подалечь.

